

Efter udvalgets opfattelse forekommer det for snævert at begrænse et strafferetlig værn til elektroniske dokumenter, hvor der er gjort brug af elektronisk signatur. Spørgsmålet om anvendelse af elektronisk signatur vil dog kunne have betydning for bevisførelsen derved, at anvendelse af elektronisk signatur vil kunne forenkle bevisførelsen med hensyn til, om den tiltalte selv har afgivet tilkendegivelsen.

Brydesholt-udvalget finder på den anførte baggrund, at straffeloven bør tilpasses, så den også omfatter elektroniske dokumenter og elektronisk kommunikation, jf. betænkningen side 104f og 153-156.

Udvalget foreslår således, at det fastsættes udtrykkeligt i selve dokumentfalskbestemmelsen i straffelovens § 171, at bestemmelsen omfatter både fysiske og elektroniske tilkendegivelser, der er bestemt til at tjene som bevis (hensigtsdokumenter).

Efter udvalgets opfattelse bør dokumentfalskbestemmelsen derimod ikke omfatte lejlighedsdokumenter. Udvalget har i den forbindelse lagt vægt på, at dokumentfalskbestemmelsen savner præcision med hensyn til, hvad der skal forstås ved et lejlighedsdokument. Endvidere har udvalget lagt vægt på, at den sparsomme retspraksis tyder på, at der ikke er behov for denne del af bestemmelsen. I betænkningen er det i den forbindelse anført, at straf for brug af falske lejlighedsdokumenter antagelig i praksis behandles efter andre bestemmelser i straffeloven, der vedrører brugen af dokumentet, f.eks. bedrageri. Hvis anvendelsen af et (lejligheds)dokument ikke er kriminaliseret, er der i sådanne tilfælde efter udvalgets opfattelse næppe heller behov for at kunne straffe for dokumentfalsk.

Særligt med hensyn til strafferammen for dokumentfalsk foreslår Brydesholt-udvalget, at der fastsættes en normalstrafferamme på fængsel indtil 4 måneder og en skærpet strafferamme på fængsel indtil 2 år, når der foreligger skærpende omstændigheder. Udvalget har i den forbindelse lagt vægt på, at dokumentfalskbestemmelsen er et formaldelikt, dvs. at overtrædelsen er fuldbyrdet, når en person har udvist en vis adfærd (gjort brug af et falsk dokument), uden at der i loven stilles krav om en deraf udsprunget følge. I Brydesholt-udvalgets betænkning er der desuden henvist til Straffelovrådets overvejelser om strafferammen i straffelovens § 172 i betænkning nr. 1032/1987 om strafferammer og prøveløsladelse.

Da dokumentbegrebet i straffelovens §§ 173 og 174 svarer til det, der fremgår af dokumentfalskbestemmelsen, er det ifølge Brydesholt-udvalget ikke nødvendigt at ændre disse bestemmelser.

Langt de fleste tilfælde af dokumentfalsk begås i praksis i forbindelse med et bedrageri, f.eks. brug af

falske checks, kvitteringer eller kontrakter. I sådanne tilfælde straffes der i retspraksis som udgangspunkt alene for dokumentfalskforbrydelsen, selv om denne forbrydelse ikke begrebsmæssigt kan siges at indbefatte et samtidigt bedrageri. Udvalget har overvejet, om denne retstilstand bør opretholdes, eller om der fremover i stedet alene bør straffes for bedrageri, således at et samtidigt dokumentfalsk absorberes, eller om der eventuelt bør statueres sammenstød, således at der straffes både for dokumentfalsk og for bedrageri. Udvalget finder, at der fremover i de tilfælde, hvor der ved brug af et falsk dokument begås bedrageri, bør statueres sammenstød, således at der straffes både for dokumentfalsk og for bedrageri. Dette giver efter udvalgets opfattelse den bedst dækkende beskrivelse af det begåede forhold.

4.2.2. *Straffelovens § 175*

I tilknytning til Brydesholt-udvalgets overvejelser om at ændre dokumentfalskbestemmelsen overvejes det i betænkning nr. 1417/2002, om der tillige er behov for at ændre bestemmelsen i straffelovens § 175. Der henvises til betænkningen side 108-109 og 156-157.

I betænkningen foreslår udvalget, at det fastsættes udtrykkeligt i bestemmelsen i straffelovens § 175, at den også omfatter andre læsbare medier. Det foreslås således, at der indsættes et nyt stk. 3 i § 175, hvorefter bestemmelserne i stk. 1 og 2 finder tilsvarende anvendelse, når dokumentet eller bogen er udfærdiget eller føres på andet læsbart medie.

Endvidere foreslår Brydesholt-udvalget, at det i bestemmelsen i straffelovens § 175, stk. 2, om straf for den, der gør brug af et sådant dokument som indeholdende sandhed, præciseres, at bestemmelsen også omfatter de bøger, der er omfattet af § 175, stk. 1.

I betænkningen er der i den forbindelse henvist til, at det ikke fremgår af straffelovens forarbejder, hvorfor bestemmelsen er begrænset til at angå dokumenter, og at det kan synes vanskeligt at finde nogen begrundelse herfor.

Udvalget foreslår desuden, at strafferammen i straffelovens § 175 bringes i overensstemmelse med den af udvalget foreslåede strafferamme for dokumentfalsk. Også her vil der i grove tilfælde kunne foreligge (medvirken) til et skadedelikt, f.eks. bedrageri. I så fald kan der straffes i sammenstød, således at der straffes både for overtrædelsen af straffelovens § 175 og for bedrageri.

Udvalget bemærker, at ovennævnte forslag om ændring af straffelovens § 175 er et supplement til det forslag om ændring af straffelovens § 175, der er in-